

и какъ патриаршията, като узнала това, побързала да го смѣни съ другъ грѣкъ, сѣрския владика. Описвайки му прѣчкитѣ, които грѣцкитѣ владици правѣли на българската просвѣта, и опасността отъ католишката и протестантската пропаганда (отъ Парижъ предлагали да настанятъ 10 българчета на безплатно учение тамъ, а американскитѣ мисионери били наклонни да сторятъ сжщото), тѣ настоявали да ходатайствува Порфирий предъ руския синодъ за приемането на 12 български юноши въ Киевската духовна семинария на държавни разноски. Порфирий ги посъветвалъ тогава да изложатъ писмено просбата си, за да я подаде на оберъ-прокурора на синода графъ Протасовъ; и когато на другия день тѣ дошли да му я поднесатъ, той ги благословилъ.

Успѣнски удържалъ дума, и само нѣколко месеца покъсно билъ полученъ въ Букурещъ благоприятенъ отговоръ отъ руска страна. Именно, въ писмо отъ архиепископъ Иринархъ въ Кишиневъ до влашкия митрополитъ Неофитъ въ Букурещъ, подъ дата 23 май 1847 г., се казва, че архимандритъ Порфирий предалъ на оберъ-прокурора въ Петербургъ прошениято, връчено отъ Ив. Селимински, Христофоръ Мустаковъ и Петъръ Рилцовъ, и че по предложение на оберъ-прокурора Светиятъ синодъ уважилъ молбата на букурещкитѣ българи и постановилъ „да се приематъ на първо време въ Киевската семинария като стипендианти 6 български юноши, благонадеждни по своитѣ нравствени качества“. Това Иринархъ трѣбвало да съобщи на Неофита въ Букурещъ, за да вземе този мѣрки за изпращането на младежитѣ. Селимински написва тогава една просба, приподписана и отъ други сънародници, за да иска да се приематъ още шестъ души българи въ семинарията. „Отъ тогава, бележи въ 1856 г. той, нашенци изпращатъ и на частни сръдства децата си за учение въ Русия. Сега само въ Киевъ се учатъ 15 младежи българи, което е отъ голѣма полза за народа ни. Въ случая ми предстоеше не малко да се боря съ предразсждѣцитѣ, но правиятъ спасителенъ за насъ пѣтъ бѣ откритъ, и до днесъ, 1856 г., той се следва съ голѣмъ успѣхъ и полза“.

Спечелилъ така презъ 1845 г. благоразположението на Успѣнски и почувствувалъ фактически влиянието му предъ голѣмитѣ правителствени мѣста и предъ Синода, Селимински